

[Arne Christiansen.]

ket vis en oversigt over, hvad der siden er sket, og også over, hvad der ikke er sket. Jeg skal afstå fra detailkommentarer og kun fremhæve nogle principielle punkter, som er afgørende for venstres stillingtagen.

Venstre har noteret sig, at regeringen, dvs. forsvarsministeren, har fulgt dagsordenens opfordring til straks at påbegynde forhandlingerne om afviklingen af den såkaldte fristad Christiania. Jeg kunne fristes til at tilføje: hvilken regering vil sidde en dagsorden overhørig? Venstre har også noteret sig ministerens forhandlingsvilkår, således som vi kender dem fra samråd i Christianiaudvalget og senest fra ministerens redegørelse. Der har ikke været, og der er ingen forhandlingsvilje til stede hos beboerne på det tidligere kaserneområde. Ministeren henviste i sin redegørelse til den udtalelse, som et fremtrædende medlem af Christianias forhandlingsgruppe den 16. januar havde fremsat til Berlingske Tidende, hvor det blev sagt: „der er jo intet alternativ til Christiania og derfor ikke noget at forhandle om.“

Beboernes manglende forhandlingsvilje og deres holdning til en gradvis udflytning dækker også tiden efter 1. april i år, oplyste ministeren, og det er senest bekræftet i dagens aviser. Dette til trods for, at genhusningsplan foreligger; det er oplyst såvel over for Christianiaudvalget som senest i ministerens redegørelse.

Venstre har så lidt som noget andet parti ønske om en konfrontation i denne sag — det skulle da lige være det eller de partier, der ser enhver konfrontation som et skridt på vejen til voldelig samfundsomvæltning. For venstres skyld må folk bo og leve og klæde sig, som de vil, de må danne kernefamilier eller kollektiver, men de må leve efter landets love. Venstre kan ikke lukke øjnene for selvtægt og for handlinger, der vel nærmest må betegnes som socialt bedrageri. Det er en kendsgerning, at Christianiabeboerne i dag skylder 1,35 mill. kr. i husleje, hvis vi går ud fra, at der bor 600 derude, og ikke som de selv siger 700; i så fald ville gælden være større. Der skyldes 975.000 kr. for elektricitet og vand. De har meldt sig ud af samfundet, siger de, men påberåber sig dette samfunds bistand, når de har behov for det. Jeg kunne fristes til at sige, at det

ikke er talstørrelserne, det drejer sig om, men hvilket indtryk må det ikke gøre på de 150.000 uden arbejde, der i dag, eller senere efter henstand, over skatten skal være med til at betale disse undladelser af dem, der engang indgik en aftale med en socialdemokratisk regering, åbenbart uden tanke for at holde deres part af den?

Hvilket indtryk må det ikke gøre på den selvstændige erhvervsdrivende, der trues med bål og brand og afhentning i de tidlige morgentimer til fogedretten, hvis han eller hun efter en lang arbejdsdag ikke får udført sit gratis arbejde for staten i form af moms-, ATP-regnskab osv.?

Selvtægten, som startede denne sag, og den fortsatte og voksende ulighed for loven opvejes ikke af nok så vel tilrettelagte propagandaarrangementer, bivånet af så godt som aldrig svigtende medarbejdere fra Danmarks radio eller hulkesøstre i visse blades spalter. Heller ikke hjælper adresser 5 minutter i 12. Det har Christianiabeboerne selv bevist ved deres afvisning af enhver form for forhandling med regeringen. Det ved ministeren, det ved regeringen, og det ved også socialdemokratiet.

Nøgleordene i ministerens redegørelse er, at beboerne heller ikke efter 1. april er indstillet på at flytte. Når hertil kommer den stærke juridiske tvivl om Københavns kommunes forslag om etapevis afvikling inden 1. oktober, som altså skulle være ny skæringsdag, hvilket klart fremgår af ministerens redegørelse, kunne man jo spørge, hvortil denne debat i dag skal tjene.

Venstres råd til ministeren skal derfor være — og vi ved, at han kender sin pligt — at følge dagsordenen af 10. april 1975. At en fogedforretning ifølge ministerens redegørelse ikke kan gennemføres på én dag, vil venstre se liberalt på, men lad os få begyndt, således som det er formuleret af socialdemokratiet selv, og som dette ting har vedtaget det. Datoen er 1. april.

Erlendsson (FP):

Der er intet sket i Christianiasagen, som kan begrunde en ændring i folketingets beslutning af 10. april 1975. Denne dag erklærede regeringen sig indforstået med vedtagelsen af et socialdemokratisk forslag til motiveret dagsorden, hvori regeringen opfordres til straks at påbegynde forhandlin-